

פרק 14

הבלתי ידוע והבלתי ניתן לידיעה

"יבוא, אמר קולה המעומעם של פרופסור מקגונגל.

הארי נכנס.

משרדה של סגנית המנהל היה נקי ומסודר; הקיר הסמוך לשולחן העבודה היה מכוסה בבוורת של תאי עץ בשלל צורות וגדלים, שרובם הכילו כמה מגילות קלף, ומשום מה היה ברור לחלוטין שפרופסור מקגונגל יודעת בדיוק מה תפקידו של כל תא, גם אם אף אחד אחר אינו יודע. פיסת קלף אחת ויחידה נחה על שולחן העבודה עצמו, שהיה, לבד מזאת, ריק. מאחורי השולחן ניצבה דלת סגורה, שהייתה מוגפת בכמה מנעולים.

פרופסור מקגונגל ישבה על שרפרף חסר משענת מאחורי השולחן, הבעתה משדרת בלבול – למראה הארי נפערו עיניה ושמץ של חשש ניכר בהן.

"מר פוטר?" אמרה פרופסור מקגונגל. "במה מדובר?"

מוחו של הארי התרוקן. המשחק הנחה אותו להגיע לכאן; הוא ציפה **שלה** יהיה משהו לומר...

"מר פוטר?" אמרה פרופסור מקגונגל, שהתחילה כבר להיראות מעט מרוגזת.

למרבה המזל, באותו רגע נזכר מוחו המבוהל של הארי **שבעצם יש** משהו שהוא התכוון לשוחח עליו עם פרופסור מקגונגל. משהו חשוב ובהחלט ראוי לזמנה.

"אמממ..." אמר הארי. "אם יש לחשים כלשהם שאת יכולה להטיל כדי לוודא שאף אחד לא מאזין לנו..."

פרופסור מקגונגל קמה מכיסאה, הגיפה היטב את הדלת החיצונית, הוציאה את שרביטה והחלה לדקלם לחשים.

בנקודה זו הבין הארי שניצבת בפניו הזדמנות כנראה בלתי חוזרת להציע לפרופסור מקגונגל מיץ צחוק והוא לא האמין שהוא חושב על זה ברצינות ויהיה בסדר, המשקה ייעלם אחרי כמה שניות והוא אמר לחלק הזה בעצמו **לסתום כבר**.

החלק הזה ציית, והארי החל לארגן במחשבותיו את מה שהתכוון לומר. הוא לא תכנן לקיים את השיחה הזאת בשלב **עד כדי כך** מוקדם, אבל אם הוא כבר פה...

פרופסור מקגונגל סיימה לחש שנשמע הרבה יותר עתיק מלטינית והתיישבה שוב במקומה.

"טוב, היא אמרה בקול שקט. "אף אחד לא מאזין לנו." פניה עטו הבעה מתוחה.

אה, כן, היא מצפה שאסחט ממנה מידע על הנבואה.

אמממ... הארי יגיע לזה ביום אחר.

"זה בקשר לתקרית עם מצנפת המיון," אמר הארי. (פרופסור מקגונגל מצמצה.) "אמממ... נראה לי שיש לחש נוסף על מצנפת המיון, משהו שהמצנפת עצמה לא יודעת על קיומו, משהו שמופעל כשמצנפת המיון אומרת סלית'רין. שמעתי מסר שאני די בטוח שתלמידי רייבנקלו לא אמורים לשמוע. שמעתי אותו ברגע שמצנפת המיון הוסרה מהראש שלי והרגשתי את החיבור מתנתק. זה נשמע בו זמנית כמו לחישת נחש ושפת בני אנוש," מקגונגל שאפה בחדות. "והוא אמר: ברכות מסלית'רין לסלית'רין. אם תבקש את סודותיי, דבר עם הנחש שלי."

פרופסור מקגונגל ישבה בפה פעור ובהתה בהארי כאילו הצמיח שני ראשים נוספים.

"אז..." אמרה פרופסור מקגונגל לאט, כאילו אינה יכולה להאמין למילים היוצאות מפיה, "החלטת לבוא ישר אליי ולספר לי על זה."

"כן, ברור," אמר הארי. לא היה צורך להודות כמה זמן לקח לו לחשוב על הרעיון. "בניגוד ללנסות לחקור את זה בעצמי, למשל, או לספר לאחד הילדים האחרים."

"אני... מבינה," אמרה פרופסור מקגונגל. "ואם, לדוגמה, היית מגלה את הכניסה לחדר הסודות האגדי של סלזאר סלית'רין, כניסה שאתה ורק אתה יכול לפתוח..."

"הייתי סוגר את הכניסה ומדוווח לך מיד כדי שיהיה אפשר להרכיב צוות של קוסמים ארכיאולוגים מנוסים," מיהר הארי לומר. "ואז הייתי פותח שוב את הכניסה והם היו נכנסים בזהירות רבה ומוודאים שאין בפנים שום דבר מסוכן. אולי אחר כך הייתי נכנס להסתכל, או אם הם היו צריכים שאפתח משהו נוסף, אבל רק אחרי שהיו מכריזים שהאזור בטוח ואחרי שהיו מצלמים את כל הדברים כפי שהם נראו לפני שאנשים התחילו להתרוצץ באתר ההיסטורי החשוב שלהם."

פרופסור מקגונגל ישבה בפה פעור ובהתה בו כאילו הפך לחתול.

"זה ברור מאליו אם אתה לא גריפינדור," אמר הארי בחביבות.

"אני חושבת," אמרה פרופסור מקגונגל בקול חנוק מעט, "שאינך מעריך נכונה כמה נדירים הם דברים כמו היגיון פשוט, מר פוטר."

זה נשמע די נכון. אם כי... "תלמיד הפלפאף היה אומר את אותו הדבר."

מקגונגל השתתקה בתדהמה. "אכן כן."

"מצנפת המיון הציעה לי את הפלפאף."

היא מצמצה לעברו כאילו אינה יכולה להאמין למשמע אוזניה. "**באמת?**"

"כן."

"מר פוטר, אמרה פרופסור מקגונגל, קולה נמוך עכשיו, "הפעם האחרונה שתלמיד מת בין כותלי הוגוורטס הייתה לפני חמישים שנה, ועכשיו אני משוכנעת שהפעם האחרונה שמישהו שמע את המסר הזה הייתה גם היא לפני חמישים שנה."

צמרמורת חלפה בהארי. "אז אני **בהחלט** אדאג לא לעשות **שום דבר** בנושא בלי להתייעץ איתך קודם, פרופסור מקגונגל." הוא השתתק. "ואם יורשה לי להציע, כדאי שתאספי את מיטב האנשים ותבדקו אם אתם יכולים להסיר ממצנפת המיון את הלחש הנוסף הזה... ואם לא תצליחו, אולי תטילו לחש **נוסף**, לחש קוויטוס שמופעל לרגע בשנייה שמצנפת המיון מוסרת מראשו של תלמיד. אולי הדבר יעבוד כטלאי. זה יפתור את בעיית התלמידים המתים." הארי הנהן בסיפוק.

פרופסור מקגונגל נראתה המומה עוד יותר, אם הדבר היה בכלל אפשרי. "אין **שום דרך** שבה אוכל לתת לך מספיק נקודות על זה בלי לתת את גביע הבתים לרייבנקלו כבר עכשיו."

"אמממ..." אמר הארי. "אמממ... אני מעדיף לא להרוויח **כל כך הרבה** נקודות."

כעת נעצה בו פרופסור מקגונגל מבט מוזר. "למה לא?"

הארי התקשה קצת לנסח זאת במילים. "כי זה יהיה פשוט עצוב מדי, את מבינה? כמו... כמו בתקופה שעדיין ניסיתי ללכת לבית ספר בעולם המוגלגים ובכל פעם שהיה פרויקט קבוצתי, הייתי עושה בסוף הכול בעצמי כי האחרים היו רק מעכבים אותי. אין לי בעיה להרוויח הרבה נקודות, אפילו יותר מכל אחד אחר, אבל אם אני ארוויח מספיק כדי להכריע את גביע הבתים בעצמי, אז זה כאילו אני נושא את כל בית רייבנקלו על כתפיי וזה פשוט עצוב מדי."

"אני מבינה..." אמרה מקגונגל בהיסוס. ניכר בה שהיא מעולם לא הסתכלה על זה כך. "נניח שאתן לך רק חמישים נקודות, אם כך?"

הארי הניד שוב בראשו. "זה לא יהיה הוגן כלפי התלמידים האחרים אם ארוויח הרבה נקודות על דברים של מבוגרים שאני יכול לקחת בהם חלק והם לא. איך טרי בוט אמור להרוויח חמישים נקודות כי הוא דיווח על לחישה ששמע ממצנפת המיון? זה לא יהיה הוגן בכלל."

"אני מבינה למה מצנפת המיון הציעה לך את הפלפאף," אמרה פרופסור מקגונגל, היא התבוננה בו בארשת משונה של כבוד.

בתגובה לכך הארי נחנק מעט מהתרגשות. הוא באמת חשב שאינו ראוי להיות בהפלפאף. שמצנפת המיון סתם ניסתה לדחוף אותו לכל מקום שאיננו רייבנקלו, לבית שבמעלותיו הוא לא ניחן...

פרופסור מקגונגל חייכה עכשיו. "ואם אתן לך **עשר** נקודות..."

"את מתכוונת להסביר מאיפה הגיעו עשר הנקודות האלו, אם מישהו ישאל? הרבה מאנשי סלית'רין, ואני לא מתכוון לילדים שלומדים כרגע בהוגוורטס, עלולים ממש ממש **ממש** לכעוס אם הם ידעו שהלחש הוסר ממצנפת המיון ויגלו שהייתי מעורב בעניין. לכן אני חושב שיש דברים שהשתיקה יפה להם. אין צורך להודות לי, גברתי, הפרס על מעשה טוב הוא המעשה עצמו."

"אכן כן," אמרה פרופסור מקגונגל, "אבל כן יש לי דבר אחר ומיוחד ביותר לתת לך. אני רואה שעשיתי לך עוול גדול במחשבותיי, מר פוטר. חכה כאן, בבקשה."

היא קמה וניגשה אל הדלת האחורית הנעולה, נופפה בשרביטה, ומעין מסך מטושטש הופיע סביבה. הארי לא היה מסוגל לראות או לשמוע מה קורה. כמה דקות לאחר מכן נעלם הטשטוש ומאחוריו הופיעה פרופסור מקגונגל, עומדת עם הפנים אליו. הדלת שמאחוריה נראתה כאילו מעולם לא נפתחה.

ופרופסור מקגונגל החזיקה בידה המושטת שרשרת זהב דקה אשר במרכז עיגול כסוף ובו קבוע שעון חול. בידה האחרת היא אחזה עלון מקופל. "זה בשבילך," היא אמרה.

וואו! הוא עומד לקבל חפץ קסם מגניב כשלל הרפתקה! מתברר שכל הקטע של סירוב לפרס כספי עד שמקבלים חפץ קסום עובד גם בחיים האמיתיים ולא רק במשחקי מחשב.

הארי קיבל את השרשרת החדשה שלו בחיוך. "מה זה?"

פרופסור מקגונגל נשמה נשימה עמוקה. "מר פוטר, זהו פריט שבדרך כלל מושאל רק לילדים שכבר הוכיחו את עצמם כאחראיים ביותר, כדי לעזור להם להתמודד עם מערכת שעות עמוסה במיוחד." מקגונגל היססה, כאילו היא מתכוונת לומר עוד משהו, "אני **חייבת** להדגיש, מר פוטר, שטבעו האמיתי של חפץ זה הוא **סוד** ו**שאסור** לך לספר עליו לאף תלמיד אחר או לאפשר לאף תלמיד אחר לראות אותך משתמש בו. אם התנאים אינם מקובלים עליך, אתה יכול להחזיר לי אותו עכשיו."

"אני יודע לשמור סוד," אמר הארי. "אז מה הוא עושה?"

"מבחינת שאר התלמידים, זה עדיליון סחרחרת והוא משמש לטיפול במחלה קסומה נדירה ובלתי מדבקת שנקראת שבפול ספונטני. אתה עונד אותו מתחת לבגדים, ואף על פי שאין לך שום סיבה להראות אותו לאף אחד, גם אין לך סיבה להתייחס אליו כאל סוד נורא. עדיליוני סחרחרת אינם מעניינים. אתה מבין, מר פוטר?"

הארי הנהן וחיוכו התרחב. הוא חש שיש לו עסק עם עבודתו של סלית'רין **מוכשר**. "ומה הוא באמת עושה?"

"זהו מחולל זמן. כל סיבוב של שעון החול שולח אותך שעה אחת אחורה בזמן. אז אם תשתמש בו כדי לחזור שעותיים בכל יום, תוכל ללכת לישון באותה שעה כל פעם."

השעיית הספק של הארי התעופפה מהחלון.

את נותנת לי מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

את נותנת לי מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

את נותנת לי מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

"אהאאהאהאהאהאהאה..." אמר פיו של הארי. הוא החזיק כעת את השרשרת הרחק ממנו, כאילו היא פצצה מתקתקת. בעצם לא, לא כאילו היא פצצה מתקתקת – זה אפילו לא **התחיל** לתאר את חומרת המצב. הארי החזיק את השרשרת הרחק ממנו כאילו היא מכונת זמן.

תגידי, פרופסור מקגונגל, האם ידעת שחומר רגיל שנע אחורה בזמן מתנהג בדיוק כמו אנטי-חומר? אז כן, כך בדיוק הוא מתנהג! ידעת שאם קילוגרם אחד של אנטי-חומר נתקל בקילוגרם אחד של חומר הם מגיבים בהתאיינות הדדית ונוצר פיצוץ השקול ל-43 מיליון טון של טי-אן-טי? את מבינה שאני עצמי שוקל 41 קילוגרם ושהפיצוץ שייווצר ישאיר מכתש עצום ומעלה עשן במקום שבו הייתה פעם סקוטלנד?

"סליחה, הצליח הארי לומר, "אבל זה נשמע ממש ממש ממש מסוכן!" הארי לא בדיוק צווח; הוא לא היה מסוגל לצרוח צרחה שעוצמתה תהלוך את המצב, אז לא היה טעם לנסות.

פרופסור מקגונגל הביטה בו בחיבה סובלנית. "אני שמחה שאתה לוקח זאת ברצינות, מר פוטר, אבל מחוללי זמן אינם **עד כדי כך** מסוכנים. לא היינו מחלקים אותם לילדים אם זה היה המצב."

"באמת, אמר הארי. "אהאאהאהאה. בוודאי שלא הייתם נותנים לילדים מכונות זמן אם זה היה מסוכן. מה **חשבת לי עצמי?** רק כדי להיות בטוח, אם אני אתעטש על המכשיר הזה, הוא לא ישלח אותי בחזרה לימי הביניים, שם אדרוס בטעות את גוטנברג בעגלת סוסים ואבטל את עידן הנאורות? כי, כאילו, אני שונא כשזה קורה לי."

שפתיה של מקגונגל רעדו כפי שתמיד קרה כשניסתה לא לחייך. היא הושיטה להארי את העלון שבידה, אבל הארי עדיין החזיק את השרשרת בשתי ידיים ובהה בשעון החול כדי לוודא שהוא לא עומד להסתובב. "אל תדאג, אמרה מקגונגל אחרי שתיקה קצרה, כשהיה ברור שהארי לא מתכוון לזוז, "זה לא יכול לקרות, מר פוטר. לא ניתן להשתמש במחולל הזמן כדי לנוע יותר משש שעות אחורה בזמן. לא ניתן להשתמש בו יותר משש פעמים ביום."

"אה, יופי, מצוין. ואם מישהו יתנגש בי, מחולל הזמן לא יישבר ולא ילכוד את כל טירת הוגוורטס בלולאה אינסופית של ימי חמישי."

"תראה, הם כן שבירים במידת מה..." אמרה מקגונגל. "ובאמת נדמה לי ששמעתי על דברים מוזרים שקורים אם הם נשברים. אבל לא משהו **כזה!**"

"אולי, אמר הארי כשהצליח לדבר שוב, "כדאי שתספקו למכונות הזמן שלכם איזו **שכבת מגן** במקום להשאיר את הזכוכית חשופה, כדי **למנוע מדברים כאלה לקרות**."

מקגונגל נראתה המומה. "זה רעיון מצוין, מר פוטר. אני אעדכן את משרד הקסמים לגביו."

זהו, זה רשמי. אשררו את זה בפרלמנט: עולם הקוסמים מורכב כולו ממטומטמים.

"ואמנם אני שונא להיות כל כך **פילוסופי**," הארי ניסה נואשות להנמיך את קולו למשהו פחות רם מצווחה, "אבל האם מישהו חשב **מה זה אומר** לחזור שש שעות ולעשות משהו שמשנה את העבר ופחות או יותר מוחק את כל האנשים המושפעים ומחליף אותם בגרסאות שונות –"

"אה, אתה לא יכול **לשנות** את העבר!" קטעה אותו פרופסור מקגונגל. "אלוהים אדירים, מר פוטר, אתה חושב שהיינו מאשרים לתלמידים להשתמש בזה אם דבר **כזה** היה אפשרי? מה אם מישהו היה מנסה לשנות את הציונים שלו?"

הארי לקח רגע כדי לעכל את הדברים. הידיים שלו הרפו, רק במקצת, את לפיתתן האימתנית בשרשרת שעון החול. כאילו הוא אינו מחזיק מכונת זמן, אלא רק ראש נפץ גרעיני.

"אם כך..." אמר הארי לאט. "אנשים פשוט חווים את היקום כ... עקבי איכשהו, אף על פי שיש בו מסע בזמן. ואם אני ועצמי העתידי ניפגש, אני אראה את אותו הדבר כשני האני, אפילו שבעצם, בפעם הראשונה שלי, האני העתידי שלי כבר פועל מתוך ידיעה מלאה של דברים שבעצם, מנקודת המבט שלי, עוד לא קרו..." קולו של הארי נמוג אל תוך חוסר יכולתה של השפה להעביר את הדקויות הרלוונטיות.

"אני חושבת שכן," אמרה פרופסור מקגונגל. "אם כי כן מומלץ שקוסמים ימנעו ממצבים שבהם העצמי שלהם מהעבר רואה אותם. אם, למשל, יש לך שני שיעורים שונים שמתקיימים בו זמנית ואתה צריך לחצות את הדרך של עצמך, הגרסה הראשונה שלך צריכה לזוז הצדה ולעצום את עיניה בזמן נתון – כבר יש לך שעון, יופי – כדי שאתה העתידי תוכל לעבור. הכול מופיע בעלון."

"אהאאהאא. ומה קורה אם מישהו **מתעלם** מההמלצה הזאת?"

פרופסור מקגונגל חשקה את שפתיה. "זה עלול להיות די מטריד, להבנתי."

"וזה לא, נגיד, יוצר פרדוקס שמשמיד את היקום."

היא חייכה חיוך סובלני. "מר פוטר, נראה לי שהייתי זוכרת אם משהו **כזה** היה קורה."

"זה לא מרגיע! לא שמעתם אף פעם על העיקרון האנתרופי? ומי האידיוט שבנה דבר כזה מלכתחילה?"

פרופסור מקגונגל צחקה. זה היה צליל נעים ושמח שלא תאם כלל את פניה חמורות הסבר. "אני רואה שאתה חווה עוד אחד מאותם רגעי 'את הפכת לחתול', מר פוטר. אתה בטח לא רוצה לשמוע זאת, אבל זה חמוד להפליא."

"להפוך לחתול אפילו לא **מתחיל** להשתוות לזה. את יודעת, עד עכשיו הייתה לי מחשבה נוראית שהייתה מודחקת עמוק בירכתי מוחי שהתשובה היחידה שנשארה היא שכל היקום שלי הוא הדמיית מחשב כמו בספר 'סימולקרון 3', אבל עכשיו **אפילו האפשרות הזאת נשללה** כי את השפעת הצעצוע הקטן הזה **לא ניתן לחשב במכונת טיורינג!** מכונת טיורינג יכולה לדמות נסיעה אחורה לנקודה מסוימת בזמן וחישוב עתיד חדש הנובע מנקודה זו ומכונת אורקל יכולה להסתמך על התנהגות העצירה של מכונות מסדר נמוך יותר, אבל מה שאת אומרת הוא שהמציאות איכשהו מחושבת בצורה עקבית במעבר אחד, תוך שימוש במידע שעדיין... לא... קרה..."

הבנה הכתה בהארי כמו מהלומת פטיש.

הכול היה הגיוני עכשיו. הכול **סוף-סוף** היה הגיוני.

"אז ככה עובד מיץ צחוק! כמובן! הלחש לא גורם לדברים מצחיקים לקרות, הוא פשוט גורם לך להרגיש **דחף** לשתות רגע לפני שמהו מצחיק עומד להתרחש בכל מקרה! אני כזה טיפש. הייתי צריך להבין כשהרגשתי את הדחף לשתות את מיץ הצחוק לפני הנאום השני של דמבלדור, לא שתיתי ואז בסוף נחנקתי מהרוק שלי – שתיית מיץ צחוק לא גורמת לדברים מצחיקים לקרות, הדברים המצחיקים גורמים לך לשתות מיץ צחוק! זיהיתי מתאם בין שני האירועים והנחתי שמיץ הצחוק חייב להיות הסיבה ושהדבר המצחיק חייב להיות התוצאה כי חשבתי שהסדר הכרונולוגי מגביל את הסיבתיות ושגרפים סיבתיים חייבים להיות א-ציקליים אבל הכול הגיוני ברגע שמציירים את החצים הסיבתיים כך שהם מכוונים אחורה בזמן!"

הבנה הכתה בהארי כמו מהלומת פטיש שנייה.

את ההבנה הזאת הוא הצליח לשמור לעצמו והשמיע רק צליל חנוק קטן שנשמע כמו חתלתול גוסס כשהבין מי היה זה שהניח את הפתק על המיטה שלו בבוקר.

עיניה של פרופסור מקגונגל ברקו. "אחרי שתסיים את לימודיך, או אולי אפילו לפני כן, אתה חייב ללמד חלק מהתיאוריות המוגלגיות האלה בהוגוורטס, מר פוטר. הן נשמעות מרתקות ביותר, אפילו אם כולן שגויות."

"גלעעעעעעעע..."

פרופסור מקגונגל אמרה עוד כמה דברי חולין, דרשה עוד כמה הבטחות שהארי הסכים להן בניד ראש, אמרה משהו על כך שהוא צריך להימנע מדיבור עם נחשים במקום שבו מישוהו יכול לשמוע אותו, הזכירה לו לקרוא את העלון ואז הוא איכשהו מצא את עצמו עומד מחוץ למשרד שלה כשהדלת סגורה היטב מאחוריו.

"גאאהההררראא..." אמר הארי.

כן, המוח שלו אכן התפוצץ.

לא מעט בגלל העובדה שאלמלא המתיחה, ייתכן שהוא לא היה משיג את מחולל הזמן מלכתחילה.

או שאולי פרופסור מקגונגל הייתה נותנת לו אותו בכל מקרה, פשוט מאוחר יותר במהלך היום, כשהיה הולך לשאול אותה בקשר להפרעת השינה שלו או לספר לה על המסר של מצנפת המיון? והאם, באותה נקודה בזמן, הוא היה רוצה לבצע את המתיחה, מה שהיה מוביל לכך שהוא היה מקבל את מחולל הזמן **מוקדם יותר?** כך שהאפשרות היחידה **העקבית ביחס לעצמה** הייתה זו שבה המתיחה החלה אפילו לפני שהתעורר בבוקר...?

הארי מצא את עצמו שוקל, לראשונה בחייו, את האפשרות שהתשובה לשאלתו היא דבר שבאמת לא ניתן לחשוב עליו. שמכיוון שהמוח שלו מכיל נזירונים אשר נעים רק קדימה בזמן, אין **דבר** שהמוח שלו יכול לעשות, שום פעולה שהוא יכול לבצע, שמסוגל לעקוב אחר פעולתו של מחולל הזמן.

עד עכשיו חי הארי את חייו בידיעה שאם, כמו שטען א.ת. ג'יינס, אינך מודע לתופעה מסוימת, הרי שזאת עובדה המעידה על התודעה שלך, לא על התופעה עצמה; שבורות מתקיימת בתודעה ולא במציאות; שמפה ריקה אינה מייצגת שטח ריק. יש דבר כזה שאלות מסתוריות, אבל תשובה מסתורית היא מושג המכיל

סתירה פנימית. תופעה יכולה להיות מסתורית **בעיני** אדם מסוים, אבל אין תופעות שהן מסתוריות בפני עצמן. סגידה לתעלומה מקודשת היא סגידה לבורותו של הסוגד.

ולכן הארי הביט בקסם וסירב להיות מאוים. לאנשים לא הייתה הערכה להיסטוריה. הם למדו כימיה וביולוגיה ואסטרונומיה וחשבו שהנושאים הללו תמיד היו לחם חוקו של המדע, שהם **מעולם לא היו** מסתוריים. הכוכבים היו פעם תעלומות. לורד קלווין אמר פעם שטבע החיים והביולוגיה – תגובת השרירים לרצון אנושי והיווצרות עצים מזרעים – הוא תעלומה רחוקה "לאין שיעור" מהישג ידו של המדע. (לא רק קצת רחוקה, יש לציין, אלא רחוקה **לאין שיעור**. לורד קלווין בהחלט התלהב מאוד **מאי ידיעה**.) כל תעלומה פתורה הייתה חידה משחר המין האנושי ועד לרגע שבו מישהו פתר אותה.

עכשיו, בפעם הראשונה, הוא ניצב מול הרעיון של תעלומה המאיימת להיות **קבועה**. אם זמן אינו פועל ברשתות אציקליות של סיבה ותוצאה, זה אומר שהארי אינו מבין מהם סיבה ותוצאה; ואם הארי אינו מבין סיבות ותוצאות, זה אומר שהוא אינו מבין ממה יכולה המציאות להיות מורכבת; וזה בהחלט אפשרי שתודעתו האנושית לעולם לא **תוכל** להבין זאת, מכיוון שהמוח שלו עשוי **מנוירונים קלאסיים הפועלים בזמן לינארי** אשר, כפי שנראה כעת, הוא רק תת-קבוצה מצומצמת של המציאות.

החדשות הטובות היו שלמיץ הצחוק, שנראה פעם כל-יכול ובלתי ייאמן, יש הסבר הרבה יותר פשוט, הסבר שהוא פספס **רק** כי האמת הייתה לגמרי מחוץ למרחב ההשערות שלו או לכל אפשרות שהתפתחות האבולוציונית של המוח שלו התירה לו להבין. אבל עכשיו הוא **כן** הבין את זה, כנראה. וזה היה מעודד במידה מסוימת. מאוד מסוימת.

הארי הציץ בשעונו. השעה הייתה כמעט אחת-עשרה בבוקר. הוא הלך לישון בסביבות אחת בלילה, אז בדרך הטבע הוא היה אמור ללכת לישון הלילה בשלוש. אז כדי להירדם בעשר בלילה ולהתעורר בשבע בבוקר, הוא צריך לחזור אחורה חמש שעות בסך הכול. מה שאומר שאם הוא רוצה להגיע לחדר שלו בסביבות שש בבוקר, לפני שמישהו יתעורר, כדאי שיזדרז...

אפילו **בדיעבד** הארי לא הבין איך הצליח לעשות אפילו מצי מהדברים שהמתיחה דרשה. מאין הופיע **הפאי?**

הארי התחיל ממש לפחד ממסע בזמן.

מצד שני, הוא היה חייב להודות שזאת באמת הייתה הזדמנות בלתי חוזרת. משהו שאדם יכול לעשות לעצמו רק פעם בחיים, תוך שש שעות מהרגע שבו גילה לראשונה על מחוללי זמן.

למעשה, זה היה **עוד יותר** מבלבל, עכשיו כשהארי חשב על זה. הזמן הציג לו מתיחה שלמה כעובדה מוגמרת, ועם זאת היא הייתה, ללא ספק, מעשה ידיו. רעיון וביצוע וסגנון כתיבה. כל חלק וחלק בה, אפילו החלקים שהוא עדיין לא הבין.

טוב, הוא מבזבז זמן וביממה יש לכל היותר שלושים שעות. הארי ידע **חלק** מהדברים שהוא אמור לעשות, ואולי הוא יבין את השאר, כמו את כל הקטע עם הפאי, תוך כדי תנועה. לא היה טעם לדחות את זה. הוא לא באמת יכול להשיג משהו כשהוא תקוע פה **בעתיד**.

חמש שעות מוקדם יותר התגנב הארי לתוך חדרו כשגלימותיו משוכות מעל ראשו כהסוואה מאולתרת, רק למקרה שמישהו כבר ער ויראה הן אותו והן את הארי השוכב במיטה באותו זמן. הוא לא רצה להידרש להסביר לאף אחד שיש לו בעיה רפואית קטנה של שכפול ספונטני.

למרבה המזל נראה שכולם עדיין ישנים.

כמו כן, נראה שליד מיטתו יש קופסה עטופה בנייר אדום וירוק וקשורה בסרט זהב בוהק. המראה הסטריאוטיפי המושלם של מתנת חג מולד, אם כי היום לא היה חג המולד.

הארי התגנב פנימה בשקט מרבי, רק למקרה שלחש הקוויטוס של מישהו מכוון לעוצמה נמוכה.

אל הקופסה הייתה צמודה מעטפה, חתומה בשעווה פשוטה ונטולת טביעת חותם.

הארי פתח את המעטפה בזהירות והוציא מתוכה מכתב.

במכתב היה כתוב:

זוהי גלימת ההיעלמות של איגנוטוס פוורל, שעברה בירושה לצאצאיו מבית פוטר. שלא כמו גלימות ולחשים נחותים יותר, יש לה הכוח לשמור עליך חבוי ולא רק בלתי נראה. אביך השאיל לי אותה למטרות מחקר זמן קצר לפני שמת, ואני מודה שהיא שירתה אותי רבות לאורך השנים.

חוששני שבעתיד אצטרך להסתדר באמצעות לחשי הנגזה. הגיע הזמן שהגלימה תשוב אליך, יורשה החוקי. חשבתי לתת לך אותה כמתנת חג מולד, אבל היא רצתה לשוב לרשותך לפני כן – נראה שהיא צופה שתזדקק לה. השתמש בה בתבונה.

בטוחני שאתה כבר חושב על שלל מתיחות נפלאות, כמו אלו שעולל אביך בזמנו. אילו היו כל מעשיו נודעים ברבים, כל נשות גריפינדור היו מתאספות כדי לחלל את קברו. לא אנסה למנוע מההיסטוריה לחזור על עצמה, אבל אנא היזהר ביותר לא להתגלות. אם דמבלדור יראה הזדמנות לקבל לידיך את אחד מאוצרות המוות, הוא לא ייתן לו לחמוק מידיך עד יום מותו.

שיהיה לך חג מולד שמח מאוד.

הפתק לא היה חתום.

”רק רגע,” אמר הארי ונעצר לפתע כששאר הילדים עמדו לצאת ממגורי רייבנקלו. ”אני מצטער, אבל יש עוד משהו שאני צריך לעשות עם התיבה שלי. אני אצטרף אליכם עוד כמה דקות.”

טרי בוט הזעיף את פניו אל הארי. ”אני מקווה מאוד שאתה לא מתכוון לחטט לנו בדברים.”

הארי הרים יד אחת באוויר. ”אני נשבע שאני לא מתכוון לעשות שום דבר כזה לחפצים שלכם, שאני מתכוון לגעת רק בחפצים שבבעלותי, שאני לא עומד לבצע עליכם מתיחה, שאין לי כוונות מפוקפקות מכל

סוג שהוא כלפי משהו מכם ושאני לא מצפה שכוונות אלו ישתנו לפני שאגיע לארוחת הבוקר באולם הגדול.

טרי קימט את מצחו. "רגע, זה –"

"אל תדאג," אמרה פנלופה קלירווטר, שהגיעה לשם כדי להראות להם את הדרך. "לא היו שום פרצות. מנוסח היטב, מר פוטר. אתה צריך להיות עו"ד."

הארי מצמץ כששמע את זה. אה, כן, **מדריך** ברייבנקלו. "תודה," הוא אמר, "נראה לי."

"כשתנסה למצוא את האולם הגדול, אתה תלך לאיבוד." ציינה פנלופה בנימה חסרת עוררין. "ברגע שזה יקרה, תשאל תמונה איך להגיע לקומה הראשונה. תשאל תמונה נוספת **ברגע** שתחשוד ששוב הלכת לאיבוד. **במיוחד** אם נראה לך שאתה רק עולה כל הזמן. אם אתה מגלה שאתה גבוה יותר ממה שכל הטירה אמורה להיות, **עצור** וחכה לחוליות חילוץ. אחרת נראה אותך שוב בעוד ארבעה חודשים ואתה תהיה מבוגר בחמישה חודשים, לבוש רק באזור חלציים ומכוסה בשלג, **וזה רק אם תישאר בתוך הטירה.**"

"הבנתי אותך," אמר הארי ובלע רוק. "אמממ... לא כדאי שתגידו דברים כאלה לתלמידים מיד כשהם מגיעים?"

פנלופה נאנחה. "מה, את **הכול**? זה ייקח שבועות. אתם תקלטו את זה תוך כדי תנועה." היא פנתה ללכת ובעקבותיה פנו גם התלמידים האחרים. "ואם אני לא רואה אותך בארוחת הבוקר תוך שלושים דקות, פוטר, אני מארגנת חיפוש."

ברגע שכולם הלכו הצמיד הארי את הפתק למיטה שלו – הוא כבר כתב אותו ואת כל שאר הפתקים בקומת המרתף של התיבה שלו לפני שכל שאר הילדים התעוררו. ואז הוא הושיט את ידו בזהירות לתוך שדה הקוויתוס והסיר את גלימת ההיעלמות מדמותו הנמה של הארי 1.

ואז, רק לשם השעשוע, הכניס הארי את הגלימה לתוך הנרתיק של הארי 1 וידע שבשל כך כבר תהיה בתוך הנרתיק שלו עצמו.

"אני יכול לוודא שההודעה תועבר לקורנליוס פלאברוואלט," אמרה תמונתו של איש שהקרין אצילות והיה, על אף המשתמע משמו, בעל אף רגיל לחלוטין. "אבל האם אוכל לשאול מאין היא הגיעה **במקור**?"

הארי משך בכתפיו בחוסר אונים מיומן. "סיפרו לי שהיא נאמרה על ידי בת קול חלולה שבקעה מתוך קרע באוויר עצמו, קרע שנפער אל תהום בוערת."

"הי!" אמרה הרמיוני בכעס ממקומה בצדו האחר של שולחן האוכל. "זה הקינוח **של כולם**! אתה לא יכול לקחת פאי שלם ולדחוף אותו לנרתיק שלך!"

"אני לא לוקח פאי אחד, אני לוקח שניים. אני מתנצל בפני כולם, אבל אני חייב לרוץ עכשיו!" הארי התעלם מקריאות התרעומת ויצא מהאולם הגדול. הוא היה חייב להקדים קצת לשיעור בתורת הצמחים.

פרופסור ספראוט נעצה בו מבט נוקב. "ואיך **אתה** יודע מה מתכננים תלמידי סלית'רין?"

"אני לא יכול לחשוף את המקור שלי," אמר הארי. "למעשה, עליי לבקש ממך להעמיד פנים שהשיחה הזאת מעולם לא התקיימה. פשוט תתנהגי כאילו נתקלת בהם במקרה בזמן שעסקת בענייניך או משהו כזה. אני ארוץ לשם ברגע שהשיעור בתורת הצמחים יסתיים. נראה לי שאוכל להסיח את דעתם של הסלית'רינים עד שתגיעי. לא קל להפחיד אותי או להתעלל בי, ולא נראה לי שהם יעזו לפגוע פגיעה של ממש בילד שנשאר בחיים. אם כי... אני לא מבקש ממך לרוץ במסדרונות, אבל אני אעריך זאת אם לא תתמהמה."

פרופסור ספראוט הביטה בו לרגע ארוך, ואז הבעתה התרככה. "שמור על עצמך בבקשה, הארי פוטר. ו... תודה."

"רק אל תאחרי," אמר הארי. "ואל תשכחי, כשאת מגיעה לשם, לא ציפית לראות אותי והשיחה הזאת מעולם לא התקיימה."

זה היה נורא לראות את עצמו מושך את נוויל מהמעגל של אנשי סלית'רין. נוויל צדק; הוא השתמש ביותר מדי כוח, הרבה יותר מדי.

"שלום," אמר הארי פוטר בקול צונן. "אני הילד שנשאר בחיים."

שמונה תלמידי שנה ראשונה, רובם באותו גובה. לאחד מהם הייתה צלקת על המצח והוא לא התנהג כמו השאר.

**הו, לו תוגש לנו מידיו של פלא
נקודת מבט דרכה רואים אותנו אי אלה!
כך נשחרר מקושי, צרות וכלא
ומתפיסה נואלת –**

פרופסור מקגונגל צדקה. מצנפת המיון צדקה. זה ברור ברגע שרואים את זה מבחוץ.

משהו לא בסדר עם הארי פוטר.